

РЕШЕНИЕ

№ 647

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9304** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Н. Т. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. В., срещу Решение № ПИ-275/30.08.2024 г. на директор на ТД на НАП-С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх. №94-Н-264/19.08.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. №0240022-137-0006423/13.08.2024 г., издадено от И. Н.- старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Релевирани са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се претендира отмяната му. В с.з. редовно призовани се представляват от адв. В., който поддържа жалбата и моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея. Претендира и направените по делото разноси, за които представя списък. Представя писмени бележки. Твърди, че всички посочени в оспорваното Решение и Разпореждане задължения са погасени поради изтичане на 5-годишна давност. Излага се аргумента, че запорите, наложени в рамките на изпълнителното производство не са обезпечителни, а изпълнителни, респ. представляват действие по принудително изпълнение съгласно чл. 221 ал. 4 от ДОПК, поради което няма спираш, а прекъсващ давността ефект. Неправилно било и становището на органа за наличие на хипотезата по чл. 172, ал. 1, т. 3 от ДОПК за спиране на давността с протокол №0220022-026-0020756/05.05.2022 г.

Ответната страна – Директора на ТД на НАП С., чрез упълномощения си процесуален

представител – юрк.П., счита, че атакуваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна.Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

В съдебното производство не е встъпил представител на СГП.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

В ТД на НАП С. било образувано изпълнително дело №160161222 от 2016 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания представляващи ЗО, ДОО, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения и УПФ в периода 2008 г. - 2016 г. на Н. Т. С..

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 160022-022-0001129/07.03.2016 г. , издадено на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., за обезпечаване на публичното вземане е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка находяща се в ТБ „Райфайзенбанк“ АД за сумата от 21 851,14 лв. Издадено е запорно съобщение е изх. №С160022-146-0000727/07.03.2016 г., във връзка с което е получен отговор от банката.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0025193/30.09.2016 г., издадено на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени на доверително управление находящи се в Стопанска и инвестиционна банка АД за сумата от 21 548,65 лв. Издадено е запорно съобщение, във връзка с което е получен отговор от банката, че запорът е наложен.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0048845/12 . 12.2016 г. на основание чл. 200 и чл. 201, ал. 3 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху товарен автомобил, марка М. , модел 811 Д с рег. [рег.номер на МПС] . Издадено е запорно съобщение с изх. №С 160022-122-0009288/ 12. 12.2016 г., във връзка с което е получен отговор, че на 14.12.2016г. запорът е наложен.

На основание чл. 217,ал. 2 от ДОПК с разпореждане за присъединяване №С170022-105-0134518/11.07.2017 г. и разпореждане за присъединяване №080022-105-0232639/07.08.2018 г. са присъединени вземания общо в размер на 4 296,37 лв./ сътв. 2078,95 лв. и 2217,42 лв. /, представляващи задължения за ЗО, ДОО, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения и УПФ за период 2016 г. - 2017 г.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С180022-022-0055402/07.08.2018 г. на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени на доверително управление находящи се в Обединена българска банка АД за сумата от 29 135,56 лв. Издадено е запорно съобщение с изх. № С180022-003-0145699/07.08.2018 г., във връзка с което е получен отговор от банката от 09.08.2018г., че запорът е наложен.

С молба от 05. 05.2022 г. от Н. С. чрез адв. В., същият предложил план за погасяване на публичните си задължения по изпълнителното дело, като е посочил, че се задължава да внесе 12 000,00 лв. до 11.05.2022 г. и по 1000,00 лв. на месец до 30-то число на месеца, считано от м. юни 2022 г., до окончателното изплащане на задълженията. Във връзка приетия с протокол № С 220022-026-0020756/05. 05.2022 г. погасителен план са постъпили плащания общо в размер на 24 100 лв. за които са издадени разпореждания за разпределение на плащания.

С оглед подадено възражение на 12.08.2024 г. за погасяване на задължения по давност е издадено Разпореждане с изх. № С240022-137-0006423/13.08.2024 г., с което е отказано да бъдат погасени поради изтекла погасителна давност задължения в размер на 3 592,84 лв. представляващи непогасени лихви по главници за задължения за ДДФЛ, ДОО, НЗОК и фонд ДЗПО по декларации за период 01. 01.2015 г. - 31.12.2018 г. С разпореждането са погасени по давност задължения общо в размер на 1000,00 лв., представляващи задължения по наказателни постановления.

Разпореждане с изх. № С240022-137-0006423/13.08.2024 г., в частта с която е отказано да бъдат отписани като погасени поради изтекла погасителна давност задължения в размер на 3 592,84 лв., е оспорено пред директора на ТД на НАП-С.. С Решение № ПИ-275/30.08.2024 г. на директора на ТД на НАП-С., на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна жалбата вх. №94-Н-264/19.08.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С..С оспорения акт е прието, че на основание чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК давността е спряна с ПНОМ изх. №С 160022-022-0001129/07.03.2016 г., ПНОМ №С 160022-022-0025193/30.09.2016 г., ПНОМ №С160022-022-0048845/12. 12.2016 г., ПНОМ №0180022-022-0055402/07.08.2018 г. Посочено е още, че на основание чл. 172, ал. 1, т. 3 ДОПК, давността спира и когато е дадено разрешение за разсрочване на задълженията, каквото по същество било направено в конкретния случай с протокол №0220022-026-0020756/05. 05.2022 г. Изложени са и аргументи, че за съответните публични задължения не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок, като е цитиран и § 29, т. 1 от ПЗР от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, до отмяната на извънредното положение

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта. При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Към административната преписка е приложена Заповед № 10559/05.08.2024г. за заместване на директора на ТД на НАП – С. до 30.08.2024г. включително.

Няма допуснато нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а. Съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Основанията за спиране и прекъсване давността са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1 . когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

Основателни са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок има спиране на давността. В случая задълженията за които се търси погасяване по давност представляват непогасени лихви по главници за ДДФЛ, ДОО, НЗОК и фонд ДЗПО по декларации за период 01. 01.2015 г. - 31.12.2018 г. По отношение на най- старите задължения, възникнали в данъчен период 01. 01.2015г. – 31.12.2015г., декларирането е до 30.04 2016г., както правилно е съобразил ответника.Респ. същите е следвало да се декларират и платят през 2016г. и с оглед нормата на чл.171 ал.1 ДОПК давността за тях започва да тече от 01. 01.2017г. Аналогично на посоченото с отчитане нормата на чл.171 ал.1 ДОПК следва да се приложи към задълженията за останалите периоди до 31.12.2018 г. Видно от приложените по делото документи преди изтичането на 5 годишния давностен срок за задълженията по декларациите същият е бил спрян на основание чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК с оглед наложените обезпечения по ПНОМ изх. №С 160022-022-0001129/07.03.2016 г., ПНОМ №С 160022-022-0025193/30.09.2016 г., ПНОМ №С160022-022-0048845/12. 12.2016 г., ПНОМ

№0180022-022-0055402/07.08.2018 г. Правилно решаващият орган е приел, че 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, а са неоснователни доводите на жалбоподателя, че запорите имат прекъсващ, а не спиращ, давността ефект. В чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнително дело или след това. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017 г. по адм. д. №1719/2017 г., I отд. на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид. Позоваването от жалбоподателя на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия е неотносимо към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси различни от тези по настоящото дело. Видно от установеното по-горе от фактическа страна, за всеки от запорите има издадени запорни съобщения, връчени на всички адресати, от които са получени потвърждения. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, петгодишната давност е спряла. В конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността, а посочените ПНОМ са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Правилно е прието от решаващия орган и е видно, че за съответните публични задължения за периода 01. 01.2015 г. –31.12.2018 г. не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок, установен в чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Т. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място] , чрез адв. В., срещу Решение № ПИ-275/30.08.2024 г. на директор на ТД на НАП-С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх. №94-Н-264/19.08.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. №0240022-137-0006423/13.08.2024 г. издадено от И. Н.- старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Н. Т. С. ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С., сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: